

[Nina Andersen.]

vet. Jeg udtaler håbet om, at ministeren virkelig vil udnytte denne bestemmelse.

Endvidere ønsker udvalget at henstille til justitsministeren, at der vises forståelse, når der er spørgsmål om at godkende udsalgssteder udenfor apotekernes kreds for sådanne ting. Det er her navnlig landdistrikterne, der kommer i betragtning. Der er ofte langt mellem apotekerne, og der findes vel også landsbyer, hvor der ikke er et apoteksudsalg. Det bør derfor overvejes at finde andre udsalgssteder i landdistrikterne. Vi henstiller dette til justitsministerens overvejelse.

Hermed har jeg sluttet gennemgangen af ændringsforslagene og af udvalgets arbejde. Jeg skal anbefale at stemme imod ændringsforslagene nr. 1, 3, 6, 8 og 10 og for ændringsforslagene nr. 2, 4, 5, 7, 9, 11 og 12.

Ellen Poulsen: Allerede da svangerskabslovsforslaget var til første behandling i det høje ting, stod det vist klart for alle, at der ikke kunne opnås enighed om lovforslagets paragraffer af principiel karakter i det udvalg, der blev nedsat. Arbejdet i udvalget har da også tydeligt vist, at meningsforskellene var så store, at det ikke var muligt at nå frem til enighed. Det fremgår af den betænkning, som udvalget har afgivet, at to mindretal ikke har kunnet følge flertallene og ministeren. På disse mindretals vegne skal jeg fremføre nogle bemærkninger til de af disse stillede ændringsforslag.

Da den højtærede minister fremsatte dette lovforslag, fremhævede han, at det statistiske materiale, der forelå, var så usikkert, at man måtte vente og se udviklingen an, før man gik til vidtgående ændringer i svangerskabsloven. Hvad den højtærede minister mente med „vidtgående ændringer“, ved jeg ikke, men de ændringer, man nu forsøger at få lovfæstet, vil uden tvivl blive endog meget vidtrækkende. Da den forrige svangerskabslovskommission afgav betænkning, var der i dens udkast til lov en bestemmelse om adskillelse af den medicinske og den sociale indikation. Disse to ting var skarpt adskilt. Det tog den daværende justitsminister afstand fra, og man tog også i det høje ting afstand derfra,

men i det foreliggende lovforslag ændrer man den medicinske indikation til en stærkt udvidet medicinsk-social indikation, idet man indføjer en bestemmelse om, at ved bedømmelsen af, om der er fare for kvindens liv og helbred, kommer ikke alene fysisk eller psykisk sygdom i betragtning, men der skal også på grundlag af en vurdering af samtlige omstændigheder, herunder de forhold, hvorunder kvinden må leve, tages hensyn til tilstedeværende eller truende fysiske eller psykiske svækkelsestilstande. Hvad vil man opnå herved? Man opnår at få lovfæstet og autoriseret den i dag gældende praksis, som ikke er eller kan være i overensstemmelse med den gældende lovs mening og ånd.

Det er jo sådan i dag, at det er mødrehjælpen, der imødekommer eller afslår ansøgninger om svangerskabsafbrydelse; nu ønsker man altså, at mødrehjælpen skal udbygges stærkere, og at denne praksis, der ikke har været tilsigtet i 1937-loven, bliver lovfæstet. Man vil altså skabe en stærkt udvidet abortbevilgende statsinstitution, og jeg tror, at den tanke virker direkte ubehagelig på langt de fleste mennesker.

Forhenværende justitsminister Steincke udtalte, da 1937-loven var til behandling i det høje ting (folketingets forhandlinger 1936—37, sp. 877):

„Det er principielt urigtigt og efter min opfattelse, efter regeringens opfattelse, en umulig opgave for en stat gennem embedsmænd at optræde som officiel fosterfjerner.“

Og videre:

„i almindelighed at gøre det til en statsopgave at overveje, om den enkelte kvinde skal have sit foster fjernet eller ej, forekommer justitsministeriet at være en absurd idé med yderst samfundsfarlige konsekvenser, og denne opfattelse deles altså af det samlede ministerium.“

Så kan man spørge: Er opfattelserne i dag virkelig så ændrede også indenfor det parti, hvis ministerium dengang udtalte sig på en sådan måde?

Mindretallet ønsker at bibeholde den formulering, vi i dag har vedrørende den medicinske indikation. Vi ønsker klart at sige, at når svangerskabets afbrydelse er nødvendig for at afværge alvorlig fare for